

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Karla Šimky a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **T. S.**, zastoupen Mgr. Josefem Fířtem, LL.M., advokátem se sídlem Opletalova 55, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, za účasti osoby zúčastněné na řízení: **B. K.**, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 6. 3. 2013, č. j. 10 A 96/2012 – 44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem ze dne 6. 3. 2013, č. j. 10 A 96/2012 – 44, zamítl Krajský soud v Českých Budějovicích žalobu podanou žalobcem (dále jen „stěžovatel“) proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 8. 2012, č. j. KUJCKJ21789/2012/OLVV/P70-BI, kterým bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Městského úřadu ve Vodňanech ze dne 18. 6. 2012, sp. zn. 229/11, text výroku napadeného rozhodnutí byl v části II. změněn a nahrazen textem: „*a dále se podle ustanovení 11 odst. 1 písm. d) přestupkového zákona obviněnému ukládá sankce ve formě propadnutí věci, která byla ke spáchání přestupku na úseku střelných zbraní a střeliva použita, a to samonabíjecí pistole ZVI Vsetín Kevin ZP 98,9 mm Browning Court, výrobní číslo A00280, kterou je povinen odevzdat na příslušném útvaru Policie ČR ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.*“ V ostatním bylo napadené rozhodnutí potvrzeno.

Podle správních rozhodnutí se měl stěžovatel dopustit přestupku na úseku střelných zbraní a střeliva dle ust. § 76a odst. 4 písm. a) zákona č. 119/2002 Sb., o střelných zbraních

a střelivu (dále jen „zákon o zbraních a střelivu“), a dále přestupku proti majetku dle ust. § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“), tím, že dne 8. 10. 2011 v době mezi 15.45 až 16.00 hod. na veřejném prostranství svou legálně drženou střelnou zbraní zastřelil psa osoby zúčastněné na řízení, které tím úmyslně způsobil škodu na majetku výši 5.000 Kč. V žalobě stěžovatel především namítal, že skutkový stav, ze kterého správní orgány vycházely, nemá oporu ve spise. V řízení před žalovaným podle stěžovatele došlo k porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k závěru, že správní orgány vycházely ze skutkového stavu, který má oporu v provedených důkazech. Svědci shodně popsali situaci v místě, kde stěžovatel se svým psem přicházel po cestě a na tuto cestu i cvičiště bylo dobře vidět. Přehlednost situace v terénu dokládá i přiložená fotodokumentace. Svědci shodně uvedli, že spatřili muže se psem na vodítku a upozornili majitelku psa, která dala bezprostředně povel svému psu Ronymu, aby zalehl. Pes uposlechl a v těsné blízkosti cesty zalehl. Majitelka psa volala na přicházejícího, aby se zastavil, že psa zajistí. Stěžovatel se však se svým psem přibližoval. Z toho důvodu se majitelka psa i další přítomná svědkyně k zalehlému psu rozběhly, aby mohl být zajištěn. Stěžovatel na výzvy, aby se zastavil, nereagoval. Z toho důvodu krajský soud nepřisvědčil námítce, že žalovaný záměrně bez jakýchkoliv důkazů vytvořil konstrukci, podle které je stěžovatel agresorem a konflikt vyvolal se záměrem zastřelení cizího psa. Ohledně použití zbraně všichni svědci shodně vypověděli, že výstřel zazněl bezprostředně, aniž byl stěžovatel ohrožen, pouze psi se do sebe pustili, a ihned po výstřelu stěžovatel odcházel, aniž reagoval na výzvy přítomných, aby zůstal a situaci řešil. V přehledném terénu nemohl stěžovatel přehlédnout běžící ženy, které se snažily zajistit psa a zabránit případnému střetu zvířat. Z toho důvodu jen těžko lze vnímat situaci způsobem, který předkládá stěžovatel. Chovatel psa je jistě obeznámen se způsoby, jak se vyvarovat střetům s jinými psy, stěžovatel však nic takového neučinil. Nejednal ani v nutné obraně. V situaci, tak jak je dokládána provedenými důkazy, nelze přistoupit na argumentaci žalobce, že zbraň použil k ochraně života, zdraví nebo majetku. Uvádí-li stěžovatel, že střelbou bránil svého psa před cizím psem, pak svého psa mohl ochránit tím, že by reagoval jednak na opakované výzvy, tak i na celkovou přehlednou situaci, a mohl se zastavit tak, aby mohl být cizí pes zajištěn. O tvrzení stěžovatele, že útok psa poškozené byl agresivní a cílem psa poškozené bylo zranit psa stěžovatele, nebyly předloženy žádné důkazy ani argumenty. Naopak všichni přítomní potvrzovali, že pes poškozené byl klidný, což dokládá i skutečnost, že se v průběhu odpoledne volně mohl pohybovat mezi zvířaty i lidmi a nikoho neohrožoval. Vůči nebezpečnému chování zvířete je možno zasáhnout za podmínek krajní nouze, při které je nutno trvat na podmínce subsidiarity, tedy že nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak. Pokud by stěžovatel respektoval výzvu osoby zúčastněné na řízení, mohl být pes zajištěn a ke střetu psů vůbec nemuselo dojít. Bylo zcela reálné, že si osoba zúčastněná na řízení svého psa zajistí, a nedošlo-li do té doby k rozvinutí potyčky psů do té míry, že by byl pes stěžovatele viditelně poraněn či paralyzován např. stiskem čelisti druhého psa, nelze považovat řešení stěžovatele za adekvátní situaci. Naopak šlo o jednání, které bylo nebezpečné pro další osoby přibližující se k místu incidentu. Nelze hovořit o tom, že by stěžovatel dostal povinnosti dbát zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraní. Mohl být v době výstřelu stržen svým psem, střela mohla změnit směr a mohlo dojít ke zranění či usmrcení přibližujících se osob. Rovněž

pokračování

mohlo dojít k odrazu střely a zasažení osob. Jako nedůvodné posoudil krajský soud i námitky směřující k uložení pokutě, k trestu propadnutí věci a k povinnosti žalobce nahradit škodu.

Stěžovatel v kasační stížnosti podané v zákonné lhůtě výslovně uplatnil důvody podle ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Namítá, že závěr krajského soudu, že je agresorem a konflikt vyvolal se záměrem zastřelení cizího psa, nemá oporu v provedeném dokazování a svědčí o zjevné svévoli soudu při rozhodování o podané žalobě. Stěžovatel uvádí, že se v celém průběhu řízení hájil tím, že střelbou bránil svého psa (tedy svůj majetek), který byl cizím psem napaden, a zároveň sebe, neboť se sám cítil ohrožen útokem cizího psa. Jednalo se o statného psa služebního plemene. Stěžovatel se na rozdíl od osoby zúčastněné na řízení choval odpovědně a svého psa zajistil před možným útokem na cizí zvířata a lidi tím, že ho vedl na vodítku. Neučinil nic, čím by cizího psa vyprovokoval k útoku. Z ničeho nevyplývá, že by se ke stěžovateli cizí pes nerozběhl a následně na psa stěžovatele nezaútočil, pokud by se stěžovatel zastavil. Zastavení stěžovatele by střetu psů nezabránilo. Bylo prokázáno, že se cizí pes kontrole vymkl, když přestal reagovat na pokyny osoby zúčastněné na řízení, aby zůstal ležet na místě. Za chování psa odpovídá jeho vlastník, případně osoba, jíž je pes svěřen do péče. Je nepřípustné, aby odpovědnost za chování psa byla přenášena na jinou osobu. Naopak jednání osoby, která svěřeného psa nezabezpečila takovým způsobem, aby nemohl nikoho zranit, naplňuje znaky přestupku proti občanskému soužití. Stěžovatel v tomto směru odkazuje na judikaturu zdejšího soudu i Nejvyššího soudu. Krajský soud se s touto argumentací stěžovatele vůbec nevypořádal, pouze s ní nesouhlasil. Je přitom zjevné, že osoba zúčastněná na řízení je odpovědná za to, že se její pes vymkl její kontrole. Na tom nic nemění skutečnost, že se poté neúspěšně snažila učinit vše pro to, aby kontrolu nad psem opět získala. Příčinu útoku cizího psa je třeba hledat v jejím selhání, a nikoli v chování stěžovatele spočívajícím v tom, že neměl reagovat na výzvy k zastavení. Stěžovatel neměl žádnou právní povinnost cizího psa zabezpečit před útokem na cizí majetek nebo osoby.

Stěžovatel dále namítá, že nebylo jeho povinností snášet útok cizího psa na svého psa a čekat, zda se osobě zúčastněné či jiné osobě podaří tomuto útoku zabránit. Stěžovatel měl právo svého psa i sebe chránit. Bylo rovněž prokázáno, že vystřelil v okamžiku, kdy tento útok trval. Útokem cizího psa bylo ohroženo zdraví a dokonce i život psa stěžovatele. Je obecně známo, že psi útočí zpravidla na krk, přičemž i zdánlivě banální kousnutí v těchto místech může skončit vykrvácením a následnou smrtí. V posuzovaném případě se nejednalo o žádné vzájemné psí škádlení, ale o útok agresivního cizího psa s vyceněnými tesáky, navíc nesrovnatelně většího, jehož cílem bylo zranit psa stěžovatele. Pokud existovala reálně možnost usmrcení psa stěžovatele v důsledku útoku cizího psa, nelze za nepřiměřený způsob jednání považovat použití zbraně vedoucí k usmrcení cizího psa. Navíc bezprostředně hrozil útok tohoto psa i na samotného stěžovatele, tedy útok na zdraví a život člověka, na jejichž ochraně je společensky vyšší zájem než na ochraně majetku. V posuzovaném případě byla rovněž splněna podmínka subsidiarity, neboť stěžovatel nemohl spolehlivě odvrátit útok cizího psa jinak, např. útekem, voláním o pomoc apod. A splněna byla i podmínka proporcionality. Pokud by se stěžovatel pokusil o útěk, pes by ho pronásledoval jako kořist a mohl by zaútočit přímo na něj. Varovný výstřel do vzduchu by sice mohl cizího psa odstrašit, zároveň však nelze vyloučit, že by ho takový výstřel mohl vyprovokovat k ještě větší agresivitě. A stěžovatel by navíc ztratil čas

potřebný k nabití zbraně k další obraně. Pokud by se stěžovatel pustil do boje s cizím psem vlastníma rukama, riskoval by tím ohrožení vlastního zdraví a třeba i života. Hodnota cizího psa se pohybovala mezi jednou osminou a jednou desetinou hodnoty psa stěžovatele, který je chovným jedincem cenného plemene, oceněným národními i mezinárodními certifikáty. Škoda, která mohla vzniknout v důsledku útoku cizího psa stěžovateli, proto byla nesrovnatelně vyšší než škoda, která vznikla usmrcením cizího psa. O přestupek podle § 76a odst. 4 písm. a) zákona o zbraních a střelivu se nemůže jednat, vystřelil-li držitel zbrojního průkazu z legálně držené zbraně, aby chránil svůj život, zdraví nebo majetek. V řízení bylo prokázáno, že stěžovatel střelnou zbraň, kterou byl oprávněn držet, použil k ochraně svého psa a rovněž k ochraně svého života a zdraví. Není proto vůbec jasné, co krajský soud vedlo k závěru, že zbraň nepoužil k ochraně vlastního majetku.

Stěžovatel rovněž poukazuje na skutečnost, že cena cizího psa byla stanovena MVDr. Z. D. ve výši 4.500 Kč, přesto byla stěžovateli uložena povinnost k náhradě škody ve výši 5.000 Kč. Krajský soud shledal jako důvodnou námitku, že výrok rozhodnutí žalovaného je v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, přesto rozhodnutí správního orgánu ponechal v platnosti. Pokud ale žalovaný odvolání stěžovatele proti rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil, potom ho nemohl v nějaké části zároveň změnit. Z tohoto důvodu je rozhodnutí žalovaného nesrozumitelné. V rozhodnutích správních orgánů není vysvětleno, na základě jakých úvah byla stanovena výše pokuty. Přestože na to stěžovatel v žalobě poukázal, krajský soud v odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze konstatoval, že prvostupňový správní orgán uvedl, k jakým skutkovým okolnostem přihlédl. Těmito hledisky jsou závažnější přestupkové jednání, okamžitý odchod z místa a neprojevení snahy nahradit škodu. Tato hlediska v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích uvedena nejsou. Pokud krajský soud dále poukazoval na pohnutky stěžovatele, o nich nebylo zjištěno vůbec nic, kromě toho, že stěžovatel chránil svého psa a sebe samotného.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a vrátil mu věc k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom sám neshledal vady uvedené v odst. 4, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle § 76a odst. 4 písm. a) zákona o zbraních a střelivu se držitel zbrojního průkazu skupiny A až E, držitel zbrojního průvodního listu pro tranzit zbraně anebo střeliva nebo držitel evropského zbrojního pasu dopustí přestupku tím, že střílí ze zbraně, kterou je oprávněn držet, v rozporu s § 28 odst. 5 téhož zákona. Podle § 28 odst. 5 zákona o zbraních a střelivu smí držitel zbrojního průkazu ze zbraně, kterou je oprávněn držet, střílet pouze v místech, kde je k tomu oprávněn podle zvláštního právního předpisu, nebo na střelnici, pokud se nejedná o použití zbraně k ochraně života, zdraví nebo majetku. Soudní znalec, který je držitelem zbrojního průkazu, je oprávněn držet zbraň a střelivo a střílet ze zbraně na střelnici za účelem vypracování znaleckého posudku.

pokračování

Podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích se přestupku se dopustí ten, kdo úmyslně způsobí škodu na cizím majetku krádeží, zpronevěrou, podvodem nebo zničením či poškozením věci z takového majetku, nebo se o takové jednání pokusí.

Podle § 2 odst. 1 zákona o přestupcích je přestupkem zaviněné jednání, které porušuje nebo ohrožuje zájem společnosti a je za přestupek výslovně označeno v tomto nebo jiném zákoně, nejde-li o jiný správní delikt postižitelný podle zvláštních právních předpisů anebo o trestný čin. V řízení o přestupku je rozhodováno o vině a trestu za porušení práva, je proto třeba zkoumat naplnění obecných znaků přestupku, a to především v tom směru, zda jednání pachatele přestupku bylo v rozporu s právem, tj. zda byla porušena nebo nesplněna právní povinnost stanovená zákonem, ale také zda je naplněna otázka zavinění, jakož i naplnění předpokladů pro uložení sankce a její výše. Podle ustanovení § 2 odst. 2 zákona o přestupcích však přestupkem není jednání, jímž někdo odvrací a) přiměřeným způsobem přímo hrozící nebo trvající útok na zájem chráněný zákonem nebo b) nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, jestliže tímto jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný následek než ten, který hrozil, a toto nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak.

Ze spisu vyplynuly pro posouzení věci následující rozhodné skutečnosti. Podle úředního záznamu ze dne 8. 10. 2011 sepsaného inspektorem Policie ČR, Krajského ředitelství policie Jihočeského kraje, obvodního oddělení Vodňany pod č. j. KRPC70147-4/ČJ-2011-020716 vyplývá, že téhož dne v době mezi 15.45 hod. a 16.00 hod. stěžovatel při procházce se svým psem v obci Vodňanské Svobodné Hory zastřelil svou legálně drženou pistolí jiného psa, který měl napadat nejprve jeho psa a poté i jeho osobu. Na místě byla provedena identifikace stěžovatele i svědků události. Těmi byli O. V., A. S., A. P., V. S., J. M. a B. H. S těmito svědky byly sepsány úřední záznamy o podání vysvětlení. Později tyto osoby vypovídaly i při ústním projednání přestupku. B. H. vypověděla, že v době incidentu seděla na koni 25 metrů od místa střetu. Uvedla, že viděla blížít se člověka se psem. Rony, pes osoby zúčastněné na řízení, byl odvolán a lehnul si. Pak slyšela vrčení, psi byli u sebe. Rony si stěžovatele vůbec nevšiml. Pak slyšela výstřel, Rony odběhl pár metrů, pak padnul na zem. Pes stěžovatele neměl žádné viditelné zranění. J. M. vypověděla, že incident sledovala ze vzdálenosti 30 metrů. Uvedla, že poté, co Rony zalehl, pokračoval stěžovatel v chůzi, i když na něj volali, ať počká. Psi se pak do sebe zakousli, šli si vzájemně po krku. Stěžovatel dvakrát zatahal za vodítko, pak z kapsy u bundy vytáhl pistolí a rovnou vystřelil. Rony na něj nijak neútočil. Pes stěžovatele krev nikde neměl a nevypadal, že by byl zraněný. V. S. podle svého vysvětlení volala na osobu zúčastněnou na řízení, když zahlédla, jak se stěžovatel blíží. Rony po povelu zalehl na kraji pole. Osoba zúčastněná na řízení a A. P. k němu rychle šly a přitom volaly na stěžovatele, aby počkal, že psa chytí. Stěžovatel to ignoroval a šel dál. Rony šel ke psovi stěžovatele, se kterým se začali očuchávat a vrčet na sebe. A. P. už Ronyho skoro měla, když slyšela výstřel. Stěžovatel odcházel pryč a opět nedbal výzvy, aby zůstal. S touto výpovědí se shoduje výpověď A. P. Ta dále uvedla, že stěžovatel musel vědět, že chce Ronyho chytit. Byla asi půl metru od Ronyho, když stěžovatel vystřelil. Poté šla zpátky ke koním, protože se splášili. Osoba zúčastněná na řízení byla v době výstřelu asi dva metry za ní. A. S. k incidentu, který sledovala ze vzdálenosti 50 – 60 m, vypověděla, že po zalehnutí Ronyho nedbal stěžovatel volání osoby zúčastněné na řízení, ať počká, že psa zajistí. Rony to již nevydržel a šel ke psovi stěžovatele. Začali se očichávat a pak se do sebe pustili, asi třikrát

se otočili, celé to trvalo jen okamžik. Poté stěžovatel Ronyho zastřelil, otočil se a šel rychle dál. O. V. podle své výpovědi sledoval incident ze vzdálenosti asi 20 metrů. Ke střetu podle něj došlo poté, co na stěžovatele osoba zúčastněná na řízení „a ještě nějaká holka“ křičely, ať stojí, že chytí psa. Ten mezitím dostal pokyn, aby zůstal, který poslechl, a lehl si. Místo, kde ležel, bylo ještě na poli, kde probíhal výcvik, těsně u cesty. Stěžovatel šel dál, i když na něj všichni křičeli, ať stojí. Když byl asi 3 metry od Ronyho, psi na sebe začali vrčet a pak se začali i prát. V okamžiku, kdy osoba zúčastněná byla od Ronyho 3 – 4 metry, kopl stěžovatel do Ronyho, vytáhl pistoli a rovnou vystřelil. Odešel pak rychlou chůzí pryč. Jeho pes neměl žádné viditelné zranění. V. K. vypověděla, že na poli bylo v době incidentu asi 9 lidí. Její výpověď se shoduje s výpověďmi výše uvedenými. Podle ní stěžovatel vůbec nečekal, i když byl několikrát upozorněn, ať stojí. Šel pořád k Ronymu. Ten se zvedl a šel očichat psa stěžovatele, který se k němu přiblížil. Stěžovatele si nevšímal, vrtěl ocasem. Stěžovatel do něj kopnul a vystřelil. Výše uvedeným výpovědím odpovídá i vyjádření V. K., O. V., A. S., A. P., D. V. a osoby zúčastněné na řízení během ústního projednávání přestupku dne 9. 5. 2012.

Stěžovatel v 17.12 hod. ve stejný den, kdy k incidentu došlo, vypověděl, že když na procházce se psem, kterého měl na vodítku, vycházel z lesa, zahlédl na louce dva lidi na koních a dva lidi mimo koně. Šel dál po cestě, když na louce spatřil i psa, který se začal krčit a plížit ke stěžovateli. V tom okamžiku „jedna paní“ z louky zavolala na psa, který si lehnul. Ležel na louce mimo cestu. Stěžovatel předpokládal, když pes lehnul a poslouchal tu paní, že může jít bezpečně dál. „Poté ta paní začala volat stůjte, já jsem nevěděl, na koho volá, tak jsem zavolal na ni, jestli myslí mne. V tu chvíli byla paní a té louce, odhadem cca 70 m ode mne a běžela směrem ke psovi. V tu chvíli jsem se zastavil a stál jsem. Paní běžela dále k tomu psovi, když v té chvíli se pes na nás rozběhl. Já měl svého psa na vodítku po mé levé ruce, tedy směrem k louce. Ten cizí pes přiběhl k nám, kdy mého psa nejprve oběh a byl v tu chvíli mezi mnou a mým psem. Zjevně bylo vidět, jak ten pes útočí na mého psa, skákal na něj a evidentně se mu snažil zakousnout do krku. Já jsem se svého psa snažil vodítkem furt strhávat směrem ke mně. Bylo zjevné, že toto nikam nevede, snažil jsem se toho velkého psa odehnat tím, že jsem ho několikrát kopl do boku. Po několika kopnutích do toho psa se pes obrátil směrem ke mně, v tom jsem zareagoval tak, že jsem vytáhl z pravé kapsy bundy zbraň a vystřelil jsem po tom psovi. Poté ten cizí pes útoku zanechal a odběhl po cestě směrem ke kapličky. Myslel jsem, že jsem ho netrefil, pes pouze trochu odklusal, kdy se po několika metrech na louce svalil k zemi. V té chvíli jsem pravděpodobně zpanikařil a šel jsem pryč. Některá z těch žen na místě na mně křičela, abych zůstal stát, já jsem šel dále pryč a ona na mne dále něco volala, jestli mám doklady od zbraně, jestli mám povolení. Já jsem na ni zavolal, že ji do toho nic není, ať zavolá Policii, a šel jsem směrem k lesu.“ Osoba zúčastněná na řízení vypověděla rovněž v den, kdy k incidentu došlo, že když byla upozorněna, že se blíží cizí pes, dala hned povel svému psovi a rozběhla se, aby ho zajistila. A. P. běžela spolu s ní. Protože stěžovatel nedbal volání, ať chvílku počká, volala na něj opakovaně. On šel však s ledovým klidem k jejímu psovi až do vzdálenosti 2 – 3 metrů, kdy její pes šel ke psovi stěžovatele očichat si ho. Stěžovatel se zastavil, psi na sebe začali vrčet. V době výstřelu byla osoba zúčastněná na řízení 5 – 6 metrů od psů, už si sundávala vestu, aby je s ní rozehnala.

Na základě výše uvedených výpovědí nemá Nejvyšší správní soud pochybnosti o skutkovém stavu věci. Jednotlivé výpovědi se liší pouze v detailech, a to i mezi stěžovatelem a osobou zúčastněnou na řízení. Nadto je třeba poukázat na skutečnost, že

pokračování

mezi svědky byli jak členové jezdeckého klubu, tak i osoby v podstatě cizí, které s osobou zúčastněnou na řízení a s jejím psem nepojil žádný bližší vztah. To se týká zejména O. V. a A. S., kteří se podle svých slov na výcvik koní dívali, protože zde byli poprvé. Výpovědi všech svědků pak potvrzují závěr o přehlednosti celé situace, v souladu s fotodokumentací obsaženou ve spisu. Svědci nerozporují, že se psi do sebe pustili, stěžovatel nerozporuje, že neslyšel volání, aby počkal, než bude pes osoby zúčastněné na řízení zajištěn. Jeho výpověď také potvrzuje, že o přítomnosti cizího psa věděl i že ho běžely zajistit dvě ženy. Zatímco při podání vysvětlení stěžovatel uvedl, že po volání osoby zúčastněné na řízení zůstal stát na místě a stál, v kasační stížnosti uvádí, že z ničeho nevyplývá, že by se k němu pes nerozeběhl, kdyby zůstal stát. Z toho je možné dovodit, že sám stěžovatel přiznává, že pokračoval v chůzi směrem k psu osoby zúčastněné na řízení, na čemž se shodují i výpovědi svědků. Za účelovou lze považovat námitku stěžovatele, že nevěděl, komu jsou výzvy k zastavení adresovány, neboť o tom nemohlo být v dané situaci sporu. Z této skutkové podstaty vycházely jak správní orgány, tak krajský soud při posuzování žaloby stěžovatele, a ani nyní Nejvyšší správní soud neposoudil, že by byla skutková podstata s ohledem na zjištěné skutečnosti vymezena chybně.

Z výše uvedeného vyplývá, že v posuzované věci není sporu o tom, že stěžovatel zastřelil psa osoby zúčastněné na řízení svojí legálně drženou zbraní. Sporné je, zda se tímto jednáním dopustil přestupků podle § 76a odst. 4 písm. a) zákona o zbraních a střelivu a podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, respektive zda jednal v krajní nouzi, když odvracel útok na svého psa. Vedle toho je sporný i vliv jednání stěžovatele, který nedbal výzev osoby zúčastněné na řízení, na jeho odpovědnost za zastřelení psa.

Co se týče námítky, že se krajský soud nezabýval argumentací stěžovatele, z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (viz rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 – 73, www.nssoud.cz). Obdobně v rozsudku ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 – 44, www.nssoud.cz, zdejší soud uvedl, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby. Nestačí, pokud soud při vypořádávání se touto argumentací účastníka pouze konstatuje, že tato je nesprávná. Povinnost posoudit všechny žalobní námitky však neznamená, že byl krajský soud povinen reagovat na každou dílčí argumentaci uplatněnou stěžovatelem a tu obsáhle vyvrátit; jeho úkolem bylo uchopit obsah a smysl žalobní argumentace a vypořádat se s ní, což se v posuzovaném případě stalo.

Z napadeného rozsudku jsou zřejmé závěry krajského soudu i úvahy, kterými se krajský soud při posuzování rozhodných otázek řídil. Stěžovatel především rozporuje závěr krajského soudu, že vyvolal konflikt se záměrem zastřelit cizího psa. To je však ohledně závěrů krajského soudu značně zjednodušující. Krajský soud totiž uvedl, že věc takto žalovaný neposoudil spekulativně, bez důkazů a záměrně. A na základě stejných skutkových zjištění krajský soud vymezil jako rozhodující skutečnost, že stěžovatel v

přehledné situaci přes opakované výzvy pokračoval v chůzi proti nezajištěnému psovi a sám neučinil nic, aby střetu zabránil, ačkoliv mohl předpokládat jako chovatel psa, že ke střetu zvířat může dojít. Zatímco podle žalovaného se stěžovatel dostal do situace, kdy již byl nucen jednat právě způsobem, jakým jednal, úmyslně, podle krajského soudu se jednalo o nedbalost. Je tudíž zřejmé, z jakých důvodů krajský soud s argumentací stěžovatele nesouhlasil, což potvrzuje i znění kasační stížnosti, ve které stěžovatel s těmito důvody rozsáhle polemizuje.

Dále je třeba posoudit, zda stěžovatel jednal v krajní nouzi, neboť v takovém případě by jeho jednání nebylo přestupkem. Je tedy třeba se vypořádat s podmínkami, při jejichž naplnění dochází ke vzniku stavu krajní nouze. Teprve v případě, že jsou naplněny podmínky pro vznik stavu krajní nouze (reálnost a bezprostřednost hrozby nebezpečí), lze posuzovat, zda jednání v krajní nouzi nevybočilo z mezí krajní nouze (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2011, č. j. 5 As 10/2011 - 111, www.nssoud.cz). K tomu je nutno uvést, že pro trestnost přestupků platí obdobné principy a pravidla jako v případě trestných činů. V této souvislosti lze poukázat například na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 8 As 17/2007 - 135, publikovaný pod č. 1338/2007 Sb. NSS, www.nssoud.cz, ve kterém zdejší soud mimo jiné konstatoval, že „*trestnost správních deliktů se řídí obdobnými principy jako trestnost trestných činů*“ a že „*pro trestnost jednání musí být naplněna i materiální stránka deliktu a krajní nouze je stavem vylučujícím protiprávnost jednání naplňujícího formální znaky deliktu*“. Názor, že odpovědnost za správní delikty a delikty trestní je vystavěna na stejných principech, byl potvrzen i rozšířeným senátem zdejšího soudu v usnesení ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, publikovaném pod č. 1546/2008 Sb. NSS, www.nssoud.cz). Z judikatury trestních soudů (např. rozsudky Nejvyššího soudu ČSR ze dne 25. 9. 1989, sp. zn. 7 Tz 17/89, a ze dne 16. 8. 1971, sp. zn. 3 Tz 54/71, publikované pod č. 17/1991 a pod č. 26/1972 Sbírky soudních rozhodnutí a stanovisek Nejvyššího soudu ČSR) vyplývá, že k činu v krajní nouzi je oprávněn zásadně každý, tedy i ten, jehož zájmy v konkrétním případě ohroženy nejsou (pomoc v krajní nouzi). Nebezpečí však musí hrozit přímo, bezprostředně, tedy nesmí v době konání již pominout. Nebezpečím se rozumí stav hrozící poruchou, který může být různého původu (přírodní katastrofa, jednání člověka); nebezpečí musí přímo hrozit, a to bezprostředně (viz např. usnesení Nejvyššího soudu sp. zn. 6 Tdo 66/2007 ze dne 28. 3. 2007).

Podmínka existence nebezpečí byla ve vztahu k jednání stěžovatele splněna, neboť není sporné, že došlo ke konfliktu psa stěžovatele a psa osoby zúčastněné na řízení. Aniž by bylo třeba posuzovat, který ze psů se na druhého vrhnul jako první, hrozilo psovi stěžovatele nebezpečí újmy na zdraví, popř. životě; tím byl ohrožen majetek stěžovatele a tedy i naplněna podmínka ohrožení zájmu chráněného zákonem. O krajní nouzi se dále jedná, jestliže ten, komu nebezpečí hrozí, není povinen je snášet – i tuto podmínku lze považovat v případě stěžovatele za splněnou. Protože byl útok psů veden proti sobě navzájem, neposoudil Nejvyšší správní soud zjištěné skutečnosti tak, že by konflikt psů představoval přímo hrozící nebo trvající útok na stěžovatele samotného.

Zákon o přestupcích, mimo zákonného předpokladu odvracení nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem, stanoví pro aplikaci institutu krajní nouze i další podmínky, a to podmínku subsidiarity (jednáním nebyl způsoben zřejmě stejně závažný

pokračování

následek než ten, který hrozil) a podmínku proporcionality (nebezpečí nebylo možno v dané situaci odvrátit jinak). Výše uvedené zákonné předpoklady musí být přitom naplněny kumulativně, chybí-li jeden z nich, nelze institut krajní nouze aplikovat.

Z provedených důkazů nijak nevyplývá, že by stěžovatel osobu zúčastněnou na řízení nebo jejího psa znal. Podle svých tvrzení byl v den, kdy ke konfliktu došlo, se svými dětmi na návštěvě u svého otce. Stěžovatel neměl důvod osobu zúčastněnou na řízení poškodit nebo se za něco mstít jejímu psovi. Nelze se ani domnívat, že by jeho jednání bylo vedeno averzí vůči zvířatům, neboť sám vlastnil psa, na kterém mu záleželo. Bylo by absurdní dovozovat, že sebe i svého psa úmyslně přivedl do konfliktu a nebezpečné situace. Nic tak nevypovídá o tom, že stěžovatel vyvolal konflikt úmyslně. Při hodnocení, zda nebezpečí mohlo být odvráceno i jinak, je však třeba brát v úvahu možnosti stěžovatele, kterými bylo možno odvrátit nebezpečí včas, tj. ještě před porušením zájmu chráněného zákonem. V této souvislosti je možno poukázat na rozsudek Nejvyššího soudu ČSR ze dne 16. 8. 1971, sp. zn. 3 Tz 54/71. Uplatnění zásady subsidiarity tak není omezeno toliko na trvání samotného konfliktu, ale i na skutečnosti jemu předcházející. Nejvyšší správní soud se proto ztotožnil se závěrem krajského soudu, že stěžovatel mohl odvrátit přímo hrozící nebezpečí zájmu chráněnému zákonem, tj. zájmu na ochraně svého života a zdraví, i jinak, a to bez ohrožení zájmů jiných osob, pokud by vyčkal, až osoba zúčastněná na řízení svého psa zajistí. Není přitom rozhodné, zda této možnosti stěžovatel nevyužil úmyslně nebo z nedbalosti (srov. např. i s ust. § 418 odst. 1 občanského zákoníku, podle něhož ten, kdo způsobil škodu, když odvracel přímo hrozící nebezpečí, které sám nevyvolal, není za ni odpovědný, ledaže bylo možno toto nebezpečí *za daných okolností odvrátit jinak...* Případně srov. s ust. § 251 odst. 2 zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů, podle kterého zaměstnanec neodpovídá za škodu, kterou způsobil při odvracení škody hrozící zaměstnavateli nebo nebezpečí přímo hrozícího životu nebo zdraví, jestliže tento stav sám úmyslně nevyvolal a počínal si přitom *způsobem přiměřeným okolnostem*). Nedůvodná je v tomto směru námitka stěžovatele, že jeho zastavení by střetu nezabránilo. Lze se důvodně domnívat, že by ke střetu nedošlo, pokud by stěžovatel dal osobě zúčastněné na řízení možnost svého psa zajistit. Podle výpovědi došlo ke střetu teprve tehdy, když se stěžovatel k cizímu psovi přiblížil. Nejednalo se přitom o psa neovladatelného, jak je zřejmé z jeho uposlechnutí pokynu, aby zalehl, ani o psa, který by bezdůvodně útočil na své okolí, což je patrné ze skutečnosti, že se běžně účastnil výcviků jízdy na koních.

Co se týče jednání osoby zúčastněné na řízení, není úkolem zdejšího soudu zabývat se její odpovědností nad míru nutnou pro posouzení odpovědnosti stěžovatele. Z judikatury zdejšího soudu vyplývá, že přichází-li v úvahu případné nedbalostní zavinění, v takovém případě je třeba zabývat se zejména konkrétními skutkovými okolnostmi. V rozsudku ze dne 26. října 2007, č. j. 2 As 30/2007 – 58, www.nssoud.cz, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že „(j)akkoliv totiž jistě nelze rozumně tvrdit, že samotný volný výběh psů mimo zastavěnou oblast je nepřípustný, je nezbytné trvat na tom, že tento výběh musí být v konkrétním případě dostatečně zabezpečen tak, aby z něj nehrozilo nebezpečí jiným osobám. Je tak třeba vždy zvažovat např. velikost a rasu psa, jeho obvyklé chování, návyky, ale také osobu, která ho hlídá (tzn. do jaké míry poslouchá její pokyny), a prostor, kde k tomuto výběhu dochází, zejména z hlediska střetu s dalšími zvířaty a také lidmi.“ Dále v rozsudku ze dne 21. prosince 2007, č. j. 4 As 40/2007 – 53, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „vlastník,

případně ten, komu vlastník psa svěřil (tak tomu bylo v posuzovaném případě) je povinen psa zajistit takovým způsobem, aby zabezpečil ochranu okolí, zejména ostatních osob. Pokud stěžovatel neprovedl potřebná opatření, kterými by minimalizoval možné agresivní chování psa a případné negativní následky takového chování (v praxi se jedná zejména o použití košíku a vodítka), pak lze konstatovat, že neučinil veškerá možná opatření, aby zabezpečil ochranu ostatních osob před útokem psa, ačkoli věděl, že pes může být útočný a agresivní, čímž naplnil znaky vědomé nedbalosti. Povinnost majitele či opatrovatele psa k provedení takových opatření, aby pes neohrožoval okolí, lze dovodit také s ohledem na znění § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, neboť podle tohoto ustanovení je každý povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví, na majetku, na přírodě a životním prostředí.“

Ze spisu vyplývá a nebylo zpochybněno, že výcvik koní probíhal na pozemku, který měla osoba zúčastněná na řízení k tomuto účelu pronajatý. Nejednalo se tak o veřejné prostranství nebo místo, kde by byl veřejnou vyhláškou pohyb psů bez vodítka zapovězen. Povinností osoby zúčastněné na řízení tak bylo zabránit tomu, aby se pes na veřejné prostranství či veřejně přístupnou komunikaci dostal a někoho zde ohrozil nebo způsobil škodu. Předmětný pozemek nebyl oplocen, proto musela osoba zúčastněná věnovat svému psovi zvýšenou pozornost. Bylo by však nepřiměřené vyžadovat, aby z tohoto důvodu byl pes trvale uvázan či se mohl pohybovat pouze na vodítku. Osoba zúčastněná na řízení reagovala včas na příchod stěžovatele a jeho psa, zastavila svého psa ještě na pozemku mimo cestu a spěchala jej zajistit. Vlivem nedbalosti stěžovatele již k tomu nedostala příležitost. Nejvyšší správní soud tak neshledal, že by jednání osoby zúčastněné na řízení neslo znaky spoluzavinění a bylo pro posouzení jednání stěžovatele relevantní.

K tomu je nutné uvést, že stěžovatel neměl povinnost na výzvy osoby zúčastněné na řízení zastavit, ale jako vlastník psa si měl a mohl být vědom možnosti, že na sebe psi zaútočí, pokud se k sobě přiblíží. Zvířata, psy nevyjímaje, nejsou stroje na dálkové ovládání, ale živé a vnímavé bytosti, jež mohou pociťovat bolest, rozrušení, strach či jiný druh strádání. Ani při nejlepší vůli nelze zaručit jejich stoprocentní kontrolu a bezvýhradné následování pokynů majitele. Zvířecí přirozenost není důvodem k omezení pohybu zvířat všude tam, kde může dojít k tomu, že se zvíře projeví nepřátelsky ke svému okolí. Je ovšem důvodem k obezřetnosti, což platí zvláště u zvířat, která svého majitele doprovázejí v otevřeném prostoru i ve společnosti. Tehdy se často zvíře stává nástrojem, odrazem schopností svého majitele, který musí reakce zvířete předvídat a v nejvyšší možné míře i kontrolovat. Z konstantní judikatury zdejšího soudu je zřejmé, že chovatelé a majitelé psů (a to bez ohledu na jejich rasu) musejí vyvinout vyšší míru opatrnosti a předvídavosti, jež je vyžadována od osob „této kategorie“. Lze odkázat na výše zmíněný rozsudek ze dne 26. října 2007, č. j. 2 As 30/2007 – 58, nebo rozsudek ze dne 29. ledna 2009, č. j. 9 As 13/2008 – 53, ve kterém Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že „*že vlastník psa si musí být vždy vědom možnosti neočekávané reakce psa. Tomu odpovídá povinnost ovlivnit a kontrolovat jeho chování.*“ A v již citovaném rozsudku ze dne 21. prosince 2007, č. j. 4 As 40/2007 – 53, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud uvedl, že „*(m)ajitel či chovatel zvířete by měl předpokládat, že může dojít k nepřiměřenému a nebezpečnému chování zvířete, a měl by na takovou situaci být teoreticky i prakticky připraven tak, aby ji zvládl. Pokud se totiž někdo rozhodne k chovu zvířete, je třeba, aby se seznámil se vším, co s chovem souvisí, a je povinen se vždy postarat o to, aby předcházel možné škodě*

pokračování

způsobené zvířetem a plnil tak svou preventivní povinnost danou zákonem. To platí tím více v případě, kdy se jedná o psa dominantního, resp. bojového charakteru, jehož chov vyžaduje určité zkušenosti a disciplínu, tak jak tomu bylo v posuzovaném případě. Chování psů totiž nelze naprogramovat a pes může agresivně reagovat i v běžné situaci.“

Zatímco osoba zúčastněná na řízení splnila svoji povinnost počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví a na majetku, nelze přisvědčit stěžovateli, že ten se rovněž choval odpovědně. Naopak, jeho jednání před tím, než došlo k incidentu, bylo iracionální a nezodpovědné. Pokud následně mohl řešit nastalý konflikt jediné tím, že do cizího psa kopal a zastřelil jej, pak nebyl zbaven odpovědnosti za toto jednání, neboť nebyla splněna podmínka subsidiarity jednání v krajní nouzi.

Podle § 3 zákona o přestupcích k odpovědnosti za přestupek postačí zavinění z nedbalosti, nestanoví-li zákon výslovně, že je třeba úmyslného zavinění. Podle § 4 téhož zákona je přestupek je spáchán z nedbalosti, jestliže pachatel a) věděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ale bez přiměřených důvodů spoléhal na to, že tento zájem neporuší nebo neohrozí nebo b) nevěděl, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem, ač to vzhledem k okolnostem a svým osobním poměrům vědět měl a mohl. Přestupek je spáchán úmyslně, jestliže pachatel a) chtěl svým jednáním porušit nebo ohrozit zájem chráněný zákonem nebo b) věděl, že svým jednáním může ohrozit zájem chráněný zákonem, a pro případ, že jej poruší nebo ohrozí, byl s tím srozuměn. Jednáním se rozumí i opomenutí takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen.

Stěžovatel v posuzované věci úmyslně zastřelil psa osoby zúčastněné na řízení, čímž způsobil škodu na cizím majetku. Dopustil se tak přestupku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích. Vedle toho stěžovatel v posuzované věci střílel úmyslně ze zbraně, kterou je oprávněn držet, mimo střelnici i místa, kde je k tomu oprávněn podle zvláštního právního předpisu. V takovém případě platí, že může zbraň použít jediné k ochraně života, zdraví nebo majetku. Ani zde se však nelze domnívat, že se neuplatní zásada subsidiarity – a stěžovatel se nemůže odvolávat na obranu svého majetku za situace, kdy mohl řešit situaci zcela jinak, bez nutnosti použití zbraně. Podle § 29 odst. 1 zákona o zbraních a střelivu je totiž povinností držitele zbrojního průkazu dbát zvýšené opatrnosti při zacházení se zbraní. Podle důvodové zprávy k zákonu o zbraních a střelivu jsou oprávnění držitelů jednotlivých skupin zbrojních průkazů stanovena tak, aby umožňovala držitelům zbrojního průkazu naplnit účel, pro který žádal o vydání zbrojního průkazu. Tím však není obrana jakéhokoli majetku v jakékoli situaci a za jakýchkoli okolností, nýbrž logicky pouze použití zbraně přiměřené, opatrné a není-li jiného řešení. V tomto směru se tedy Nejvyšší správní soud rovněž shoduje se závěrem krajského soudu, že jednání stěžovatele nebylo adekvátní situaci předvídané v ustanovení 28 odst. 5 zákona o zbraních a střelivu. Naopak v důsledku nedbalosti stěžovatele, který neumožnil zajištění psa osoby zúčastněné na řízení, šlo o jednání nebezpečné pro další osoby. V tomto případě není stěžovatel oprávněn dovolávat se výjimky použití zbraně za účelem ochrany majetku upravené § 28 odst. 5 zákona o zbraních a střelivu, která by ho zbavovala odpovědnosti, neboť i zde se jedná o ochranu přiměřenou. Jeho námitky proti posouzení, že se svým jednáním dopustil přestupku podle § 76a odst. 4 písm. a) zákona o zbraních a střelivu, jsou tak nedůvodné.

Co se týče námitky nesprávného stanovení povinnosti náhrady škody, když cena psa osoby zúčastněné na řízení byla stanovena na základě odhadu MVDr. Z. D. ve výši 4.500 Kč a stěžovateli bylo uloženo nahradit škodu ve výši 5.000 Kč, pak tuto námitku uplatnil stěžovatel teprve v kasační stížnosti. Předmětná kasační námitka je tedy podle § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustná. V žalobě stěžovatel rozporoval pouze to, že cena zastřeleného psa byla stanovena na základě odhadu MVDr. J. K., který není osobou, která by mohla podávat odhady nebo vypracovávat znalecké posudky cen movitých věcí. K tomu Nejvyšší správní soud dodává, že podle spisu byl odhad MVDr. Z. D. vyhotoven po dožádání Policie ČR za účelem odhadu způsobené škody, odhad MVDr. J. K., který byl ošetřujícím veterinárním lékařem zastřeleného psa, byl vyhotoven na žádost osoby zúčastněné na řízení a doložen v rámci podání vysvětlení osoby zúčastněné na řízení Městskému úřadu Vodňany dne 26. 1. 2012. Jedná se tak o odlišná posouzení ceny zastřeleného psa.

K námitce, že krajský soud ponechal žalobou napadené rozhodnutí žalovaného v platnosti, přestože shledal, že jeho výrok je v rozporu s § 90 odst. 5 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že krajský soud jasně uvedl důvody tohoto postupu, a s těmito důvody se kasační soud ztotožňuje. Procesní pochybení žalovaného při formulaci výroku totiž nemělo vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, nezasáhlo do práv stěžovatele a ani nezpůsobilo zmatečnost rozhodnutí, neboť co do všech částí výroků rozhodnutí, které nebyly dotčeny zpřesňující změnou, bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Tento závěr stěžovatel nerozporuje a ani v kasační stížnosti neuvádí, jakým způsobem zasáhlo výše uvedené pochybení žalovaného do jeho práv. Rovněž tuto kasační námitku proto vyhodnotil Nejvyšší správní soud jako nedůvodnou.

Co se týče námitky, že krajský soud nevypořádal námitku nedostatečného odůvodnění stanovení výše pokuty, v žalobě se stěžovatel ohradil proti tomu, aby výše pokuty byla odvozena od jeho „ignorantství“, „arogance“ a „chování vůči zhroutené poškozené při popravě jejího psa“. Namítal, že žalovaný nevysvětlil, k jakým zákonem stanoveným hlediskům uložené výši pokuty dospěl. To znamená, že namítal nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného pro nedostatek důvodů. K tomu krajský soud na straně 13 napadeného rozsudku rozsáhle shrnul, jakým způsobem byla pokuta stanovena. Mimo jiné zde uvedl, že *„(p)rvostupňový správní orgán k výši uložené pokuty uvedl, k jakým skutkovým okolnostem případu přihlédl. Vysvětlil, v jaké výši zákonného rozpětí možné sankce pokutu stanovil. Rovněž neopomněl popsat pohnutky pachatele, které jej rovněž vedly ke stanovení výše pokuty. Prvostupňový správní orgán vysvětlil i důvody volby sankce propadnutí věci s ohledem na nepřiměřené okolnosti, za jakých byla věc ke spáchání přestupku použita. Bylo vysvětleno, že cílem této sankce je i prevence proti případnému opakování přestupkového jednání. Prvostupňový orgán vysvětlil i postup při stanovení povinnosti žalobci nahradit náklady řízení, jakož i odůvodnil, z jakých důvodů stanovil povinnost žalobci nahradit vzniklou škodu. Vzhledem k tomu, že žalovaný správní orgán s výší pokuty, která byla žalobci uložena souhlasil, připojil pouze argumentaci ohledně projevů chování žalobce a odkázal na popsané přítěžující okolnosti a na předchozí část žalobou napadeného rozhodnutí.“* Krajský soud tedy nepochybil vytýkaným způsobem, neboť se s námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného vypořádal. Zároveň z odůvodnění napadeného rozsudku nelze dovodit, že by krajský soud považoval hlediska zohledněná správními orgány za

pokračování

protizákonná. Nutno poznamenat, že teprve v kasační stížnosti stěžovatel tuto námitku doplnil, respektive přesněji specifikoval, když již výslovně namítá, že hlediska, ke kterým žalovaný (resp. prvostupňový správní orgán) přihlédl, jsou v rozporu se zákonem, neboť nejsou uvedena v § 12 odst. 1 zákona o přestupcích. Obecné vypořádání této námítky krajským soudem je v souladu s jejím obecným vymezením, ke kterému stěžovatel v žalobě přistoupil. S hodnocením krajského soudu se přitom i v této otázce Nejvyšší správní soud ztotožňuje. Podle § 12 odst. 1 zákona o přestupcích se totiž při určení druhu sankce a její výměry přihlédne k závažnosti přestupku. Následuje pouze příkladný výčet hledisek, ve kterých se závažnost přestupku odráží a kterými jsou způsob spáchání přestupku a jeho následky, okolnosti, za nichž byl spáchán, míra zavinění, pohnutky a osoba pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek pachatel postižen v disciplinárním řízení. Městský úřad ve svém rozhodnutí uvedl, že *„uložil obviněnému jako sankci pokutu, která odpovídá všem okolnostem případu. Obviněný měl ze své pozice přehled, musel si být vědom, že výstřelem může ohrozit zájem chráněný zákonem a s případnými následky byl srozuměn. Správní orgán výši pokuty stanovil s ohledem k závažnějšímu přestupkovému jednání dle zákona o střelných zbraních a střelivu v její necelé třetinové výši, ale tak, aby nepřekročil horní hranici přípustné výše za přestupek proti majetku. Ale zároveň vzal správní orgán na vědomí skutečnost, že obviněný místo okamžitě opouštěl a neprojevil ani následně snahu škodu uhradit.“* Hlediska, ke kterým správní orgány přihlédly, považuje Nejvyšší správní soud za souladná s § 12 odst. 1 zákona o přestupcích, neboť souvisejí se závažností spáchaných přestupků a odpovídají právnímu hodnocení skutkového stavu, která provedl zdejší soud výše. I tato kasační námitka je proto nedůvodná.

Ze všeho výše uvedeného vyplývá, že krajský soud dospěl ke správnému závěru a jeho rozsudek není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Učinil tak postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 7. listopadu 2013

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu